

A Isabel se le cumplió el tiempo del parto y dio a luz un hijo. Se enteraron sus vecinos y parientes de que el Señor le había hecho una gran misericordia, y se alegraban con ella. A los ocho días vinieron a circuncidar al niño, y querían llamarlo Zacarías, como su padre; pero la madre intervino diciendo: «¡No! Se va a llamar Juan». Y le dijeron: «Ninguno de tus parientes se llama así». Entonces preguntaban por señas al padre cómo quería que se llamase. Él pidió una tablilla y escribió: «Juan es su nombre» Y todos se quedaron maravillados. Inmediatamente se le soltó la boca y la lengua, y empezó a hablar bendiciendo a Dios. Los vecinos quedaron sobrecogidos, y se comentaban todos estos hechos por toda la montaña de Judea. Y todos los que los oían reflexionaban diciendo: «Pues ¿qué será este niño?». Porque la mano del Señor estaba con él. El niño crecía y se fortalecía en el espíritu, y vivía en lugares desiertos hasta los días de su manifestación a Israel.

La Natividad de Juan nos recuerda que también nosotros somos hijos de Dios, nacidos a la familia de Dios. Por el Bautismo, participamos de la misión profética de Cristo, ser precursores, anunciadores de su presencia y de su salvación.

La misión de Juan es la de facilitar y hacer posible el encuentro con Dios. Va al centro: renovarse, convertirse, para poder descubrir, escuchar y seguir al Verbo de Dios. Toda su vida tiene la grandeza de la misión bien cumplida, realizada sin ostentación. Y en ella se deja la vida. Su anuncio del Reino que se acerca choca con la resistencia violenta de quienes quieren construir su propio reino en este mundo. Juan con su propia sangre sellará su testimonio con valentía.

También cada uno de nosotros ha recibido una misión, que no puede ser reemplazada por nadie. ¿Soy consciente de que mi misión es la de facilitar a los demás el encuentro con Jesús? ¿Soy capaz de mantener una actitud valiente, constante y decidida, o me echo atrás dejándolo para otra ocasión más propicia y menos comprometida? ¿Ayudo a los demás a distinguir lo que está bien y lo que está mal, con verdad y con caridad? Como Jesús, ¿tengo verdadero interés en su salvación? ¡Los bautizados somos los profetas de hoy! Hablar y vivir sin miedos, para abrir camino a Jesús. Hoy el mundo sigue necesitando precursores. Jesús necesita profetas con el valor y la coherencia de Juan. Allanar caminos, enderezar sendas, ser voz que clame en el desierto de nuestras ciudades tan ajetreadas y llenas de ruido. No nos basta con saltar de gozo en el seno de la Iglesia, encerrarnos en la Iglesia buscando protección y seguridad. Tenemos que salir. Extender nuestro dedo y señalar a los hombres de hoy los caminos por los que pasa el Señor.

НАРОДЖЕННЯ СВЯТОГО ІОАННА ХРЕСТИТЕЛЯ (Цикл А)

Лука 1, 57-66. 80

Настав час пологів Єлизавети, і вона народила сина. Її сусіди та родичі почули, що Господь виявив до неї велику милість, і раділи разом з нею. Через вісім днів прийшли обрізати дитину і хотіли назвати її Захарією, на честь батька її, але мати втрутилася, кажучи: "Ні, нехай буде він Іван". А вони їй відказали: Ніхто з твоїх родичів не має такого імені. Тоді запитали батька знаками, як він хоче назвати Його. А він попросив дощечку і написав на ній: "Йоан, ім'я йому: Іван". І враз йому розв'язалися уста і язик, і він почав говорити, благословляючи Бога. Сусіди дивувалися, і все це розповідали по всій гірській Юдеї. А всі, хто чув їх, говорили: "Хто ж це може бути, ця дитина? Бо рука Господня була з ним. Дитя виросло і зміцніло духом, і жило в пустельних місцях аж до днів свого об'явлення Ізраїлеві.

Різдво Івана нагадує нам, що ми теж є дітьми Божими, народженими в Божій родині. Через Хрещення ми поділяємо пророчу місію Христа - бути предтечами, вісниками Його присутності та спасіння.

Місія Івана полягає в тому, щоб полегшити і зробити можливою зустріч з Богом. Він іде до центру: оновитися, навернутися, щоб відкрити, слухати і слідувати Божому Слову. Все його життя має велич добре виконаної місії, здійсненої без показухи. І в ній він залишає своє життя. Його проголошення прийдешнього Царства стикається з шаленим опором тих, хто хоче побудувати своє власне царство в цьому світі. Іван відважно запечатає своє свідчення власною кров'ю.

Кожен з нас також отримав місію, яку ніхто не може замінити. Чи усвідомлюю я, що моя місія полягає в тому, щоб полегшити іншим зустріч з Ісусом? Чи здатний я зберігати мужню, постійну і рішучу позицію, чи відступаю і залишаю її на інший, більш сприятливий і менш заангажований випадок? Чи допомагаю я іншим розрізняти, що добре, а що погано, з правдою і милосердям? Чи зацікавлений я, як Ісус, у їхньому спасінні? Ми, охрещені, є пророками сьогодення! Говоріть і живіть без страху, щоб відкрити дорогу Ісусу. Сьогодні світ все ще потребує предтеч. Ісус потребує пророків з відвагою та послідовністю Івана. Щоб прокладати дорогу, випрямляти стежки, бути голосом, який волає в пустелі наших зайнятих і галасливих міст. Нам недостатньо стрибати від радості в лоні Церкви, зачинитися в Церкві, шукаючи захисту і безпеки. Ми повинні вийти на вулицю. Ми повинні простягнути палець і вказати сучасним чоловікам і жінкам на шляхи, якими проходить Господь.